

Svar på Fråganista nr 81
"Ames Hanson i Luett" Om hvarn. kammars
säga att han är känd i sju hääder.
Detta har hent i mitt hem Grävadal i Kåne
Får han om talade, att min bröder Thshen
var sjuk, han hade blivit uppsesoder
joh Ljungley läsaett för vatten i lungvä-
ken, detta var på den tiden inte så lätt
som nu vecken för Docktaer eller Patien-
ten, efter sju veckes läsaettviselse kom
han hem. Men först det var han ej
nej, han kunde ej virsta upp utarmäst
te intaga sängläge, vad som mes besvä-
rade var den enruida hostan. Får i Mar
vara ju så ledsna, att de ej virste sin tid
Men då sade Får jag ska gå till Ames
Hanson, han kan säkert beta vadde
inte rår mod på läsaettet.

Luf.
81.

Så en morgon gick han den 3-4 mil
långa vägen. Men när som far steg
innan dären i "Tuelt" satte "Runer"
Hansson upp sig i sängen han låg
namligen och sade, "Da ä inte så sjukt
ä bada da, Da hadde inte ~~te~~ behäft
ä karta så måod på dag". Far han blev
ju lite hysen men fattade sig med
det samma, för han tycke att det var
en mycket hyppfull hetsning så att
säga. Så han tog upp sin nre handa
slammoflaska och bjöd Gubben på en
rutbe. Deseftter utlättade far sitt ärende
Ruders Hansson. ordinnade att köpa för
50 öre Timjanssirups, samt tillade "Da da
da ska teada". Far som besökt Hansson
låd förut och efteråt, sade att alltid när
den besökande fått ordinationen så

upprepades det samma Leo da da ska Fradaj:
det var tea vad jag sagt du skall tro:
Vår Pär frågade huru mycke han blev skyld
skyldig sade han ha mid en falvsjilling
25 öre det var den vanliga betalningen.

Men det säregna var att när bror min
sag om moderinen så enkel den än var
så färdig han att det lättade i bröstet
hastan försvan och om någon veska
var han keyr! Här i Kinneryt var en
familj; Karl-Ullrik hans hustru Anna-
Stina boende i Gungbults by, denna
familj var fattig, varför makarna fälles
åt på dagsverken, och boerna vilka vara
fleer, pinga reda sig skälva, samt passa
getterna. En dag på sommaren gick
boerna ned till den närliggande sjön
för att flytta getterna. Men så fick

ACC. N:R M. 11975:4.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

de lust till att bada. Där vid hände
det roliga att en av pojkarna blev
i natt net och drunknade, barnen blev
färfäade, men vad var att göra innan
Mor & Far komma hem. Men på nästadag
och påföljande då fark fått reda på hur
illa det var, deggades sjan om och om
igen men man fan inte någon. Det blev
mystigt, men Maden sade en kväll i
natt går jag till Kvett för Amos-Hansson
han kan säga var mitt barn är. Sagt
och gjort teats sörger gick man åstad och
kom fram till gården just som Patengick
upp, men man tänkte jag går fram
kanske där är äppet, (det sades att man
alldrig lärde lärarna i "Kvett") ja där
var äppet, han gick in väl uträttat
ärendet, så sade Hansson gå du "hajni"

H

hem, och gå ner till sjön innan du går in
så finner du han "Tro daj". Och mycket
riktigt när han kom ner till stan-
den, där stad pooken så nära land
att nattnet nätt och jämt räckte
vid hälet. Här hade folk i flerbud
slätt i tillat och modern flerbudiga
gänger gått ett stycke ut i nattnet
men ej sett något. Uti kvamugårde
i Kemnary hade kändt en olycka en Zuri
son hade råkat falla i kvamdammen och
drunknat. Detta tog hans moder hälet
han blev grubblande, och en dag var han
spältost borta, ingen visste var han
tagit vägen. Han blev oerhört förfärad
och sökte hemme båd ligt och aligt men
ingenstans stod han att finna ingen
på gårdar hade sett vad han gått

har släk och vänner fand han ej, man
kände kvandammen ej där, var
när Augusta var ^{hon} hans ej, någon som riste.
En dag kände hennes Svåger Kalle
till den beämda Finer Hansson när
svågeren kom dit sade Hansson "jäså
duger annor Hanssen" till å leta upp
daj, han riste på fjähand att det seso-
herats som sä, ja han duger inte till
att säga var hon är, Men så fillade
han tag nit det du har i sätet (han
sade nemlig en kvartersplaska krän-
vin i vagnbådet) å lä mej saj" då bjät
je Kalle honom vara så god, Och när
Hansson tagit en klunk, blickade
han liksom fjäskådande ut genom
fönstret och sade, Kär du "hjärn" hem
så kommer hon väl, "Deo daj."

Något annat var nu inte ett gångeft
i ditt stilla rinne tänkte Kalle Jassu,
han kunde inte säga var han är.

Men kommen till Daleyd liksom kängade
han jämnma, inom sig att jag för
nog sedu på var som, Augustas besvär
sig i alla fall. Så fortsatte han vägen
mot Hinneryd och kommen ett stycke
blev härden så stark å vilde bara
gå så snart, Det hjälpte inte att ma-
na på kraken som annas var snab-
fotad nu sig, Kalle tyckte att det var
konstig, därför lät man hästen helt
stanna och gick fram och lyfte ett
lag i bogträna samt lätade i hula-
ott. Men tänk helt plörligt steg
Augusta ut på vägen och sade är du
kärande Kalle då kan jag på åka

med dig hem, Kalle blev ju övermåttan glad. Men mycke gladare blev ju Valfrid hennes man, och deras två små barn och kvin, dessa barn leva i bo i Hirsneyd.

För det allra mesta ordinerade han för en tre daler 50 äre, någon Apotekersman, Men här var en fattig bondhusfru som hade en sjuk flicka. Doktorn hade arkitat, men utan något resultat, han kunde inte säga vad som flickan led utan, Vår som man försök på alle lytesmedel, kände Hadsen jag skall gå till Knekt, så får jag se. Men när som han uträttat sitt ärende till Hansson, blev skakade han på huvudet, och sade "Daj ä inte lätt att bada daj, men ju ska försöja", Så sade han

Tag hemma äppelen på ett städ, detta
var ju inte så lätt för det var på senhäs-
ten, detta ^{tänkte} kvinnan men Gulbe förnam
vad som han tänkte, därför sade han
likson: till sig själv, äpplen dag hetta
dag nåck, På ska dag kaka dag ä ge
flikkan allt, Modren gick hemåt men
behände helt plörligt gå av vägen för
sig skäl, Och där fick han se ett
äppel städ mod flera äpplen på grann-
na, Han tog några stycken men när
han kom hem och tag fram dem var där
endast tre, Det dröjde inte långt om
färens flickan var kry.

Men att detta betande blev för Docket
ser och andra lärde för mycket, Därför
blev det bestämt att Länsmannen
skulle åka till Amnes Hovdars i

Fuelt. Så en dag gick Hansson se ett
ockkipage jäspindt två vackra hästar
Länsmän hade skälv hästar det fanns ej bitar
på den tiden. Men det kände ej på vägen
utan i hans sägaker. När länsmän
hållit på därmed en god stund så
gick Hansson ut och frågade vad
skall detta bebyda att Kammissari-
en här från och åter i min vackra
säg. Men då steg Kammissarien av
och gick från till Hansson, med
mössan sin i hand, och begyde sig
sägande. Här Jasse man. Låt mig
kunna säga häri från. Så vill jag
aldrig åtaga mig att följuda
dig att göra nåt. Säger du det på
fult allvar grinade Hansson, å
littade men säger du får du vedergöt
Bl

mig för, ja därän är inte fall min gode
vän ja att han kunde återställa
Tjurgadts, det har väl antalat många
gångar, men här är ett. En person ha-
de styltit ganska mycket där bland
en guldklaska, från en Prästa datter
På den tiden kunde man lätt komma
över till Käppenhamn, och såndet
sades för b=dranen köpa sig en väst
vare alla pepper som behövdes för
att få lundstiga i Rinecke fars innelig-
gande, Härpå spetsade man en tjur
men man får genast till Ruet, där
man där utstättade sitt väende min-
lade Hansen för sig skäl, Men där
besökande hände endast ja om han
ej gått över vann, Det var detta om han
ej rest över sundet till Danmark.

Men det hade ej fjiven jaet, utan han var
i Helsingborg. Det tog tid på den tiden att
komma från Linnelbasaknarna, ner till
Helsingborg. Men se han kunde ej läm-
na staden och gå på färgan av något oför-
klarligt, måste han återvända hem igen,
och nu måste han återlämna fjim-
gadtsett. Men den som leev allra mest
fjervänad, ja riktigt häpar det var
Pärstens familj.